

Éltem van az a szép és kivitelében Magyarországon egészen szokatlan bélyegsorozat, amelyet a kormány felhatalmazásával a magyar posta bocsájtott ki a nehéz helyzetben levő magyar művészek megsegélyezésére. Ezt az alkalmi bélyegsorozatot a posta elég jelentős felárral árusítja s a felár szolgálja a művészpártolás céljait. Azt olvasom ugyanakkor egy félhivatalos értesítőben, hogy a kétszáz ezer sorozat már majdnem teljesen elkelt; csak egészen kis mennyiség van még a posta birtokában, amit a külföld számára rezelváltak. A postának ez a bélyegkibocsátása tulajdonképpen csak egyik mozzanata annak az országos jellegű akciónak, amelynek élén a főméltóságú asszony áll. Ennek az akciónak a jegyében rendezték a Műcsarnokban azt a kiállítást, amelyen a budapesti művészek egyikét utóbbi időből való alkotásukkal szerepelnek. A kiállítás elsősorban azokhoz a kevés számú nagyon szerencsés helyzetben levő polgárokhoz és egyéb vezérigazgatókhoz fordul, akik kétszáz ezer pengőnél nagyobb évi jövedelemmel és egy milliót meghaladó vagyonnal sorakoznak Zentay Dezső »Beszélő számok« című statisztikájában; ők, akiknek az Uristen fölösen adott, adjanak nem ajándék, hanem ellenérték formájában, képerit szoborért és egyéb műtárgyakért azoknak, akik csak úgy tudnak gondoskodni magukról, mint az ég madarai, vagy a mezők lilioma, meri ők nem emelkedő irányzatú mezőgazdasági cikkeket, nem gépeket, nem textileket és nem részvénytárcákat, hanem művészetet visznek a vásárra.

Ugyanakkor, mikor olvasom annak a széleskörű mozgalomnak a megnyilvánulásait, amely Budapesten indult meg a háborus viszonyok folytán nagyon nehéz helyzetbe került magyar művészek megsegélyezésére, arra gondolok, hogy mi történik Szegeden a szegedi művészek megsegélyezésért. Esztendővel ezelőtt ilyenkor a téli hónapokban a képzőművészeti társulat tárlatot szokott rendezni szegedi festők és szobrászok munkáiból és ahogy emlékszem, egyik-másik esztendőben ezeknek a tárlatoknak volt is némi anyagi sikere. Az idén — ne vegyék tőlem rossz néven a képzőművészeti társulat vezetőségének előttem személy szerint ismeretlen tagjai — hiába keresem és hiába várom a szegedi képzőművészeti társulat megmozdulását, makacsul vonakodik, hogy életjelt adjon magáról. De él bennem a remény: valamikor majd csak megjelenik a szolga a kis táskával és nyugtákönyvvvel, hogy a tagdíjat beigényelje tőlem és többi halandó embertársaimtól. Más megmozdulásról nem tudok; tudom ellenben, hogy a szegedi művészek panaszkodnak: nincs mód, nincs alkalom, ahol a nyilvánosság elé lépjenek. A vevő akkor vásárol, ha látja, amit kínálnak neki. A szegedi művészek valóságosan légmentesen vannak elzárva közönségük-től.

Közben a szegedi művészek, akiknek éppenny kell füteni, világítani, ruházkodni és táplálkozni, mint más embereknek, sőt mi több, akiknek még vásznat, festéket, ecsetet és megymást is kell vásárolni, hogy tovább dolgozhassanak, várják, hogy ki lesz az, aki vásárló szándékkal fordul műveik felé. De hát Szeged ebben a tekintetben se tartozik a szerencsés városok közé. Szegednek mindenkor kevés volt a mecénása és a mecénások túlnyomó részben azok közül kerültek ki, akik csak szerették a művészetet, de korlátoltak voltak az anyagi eszközeik. Ezek Szegednek a könyvvásárlói, ezekből kerül ki túlnyomó részben a szegedi színház látogató közönsége és ezek lennének bizonyára nagyobb mértékben a művészi alkotások vásárlói is, ha anynyira felnék nekik, mint amennyire szeretnék s amennyi nincs nekik. De akárkiből rekrutálódnék is Szeged műpártoló közönsége, a szegedi művészek itt vannak és ha Budapesten történt valami, Szegeden, értük is kell törtenni valaminek.

Azt hiszem, megbocsátanak nekem a szegedi művészek, ha felkérés nélkül, sőt talán illetéktelenül szót emelek az érdekükben. A városához fordulok, hogy nyújtsa feléjük segítő kezét. Biztosra veszem, hogy a város kulturtanácsnoka készséggel vállalkoznék arra a feladatra, hogy ott, ahol már rendeztek néhány kisebb kiállítást, az Oroszlán-utcai városi háznak az egyik helyiségében megrendezzen kizárólag szegedi festők és szobrászok műveiből egy kisebb, teljesen eladás és értékesítés céljára szolgáló kiállítást. Ettől a ki-

állításától legyen távol minden ünnepi Ecce-huja, de szolgálja a célt és jöjjön minél előbb. A város kulturtanácsnoka legyen a pártatlanság és tárgyilagosság garantálója, hogy mindegyik szegedi művész egyformán és igazságosan kapjon helyet ezen a kiállításon. És ha a város főispánja és polgármestere vállalják, hogy a nemes cél érdekében a nevüket odaadják ennek a kis kiállításnak az élére, bizonyára sikerül olyan szélesebbkörű érdeklődést kiváltani a kiállítás iránt, amely magában hordozza az anyagi siker biztosítékát is.

Ne kívánja tőlem senki, hogy feltárjam a mély és megrázó okot, amely ezeknek a soroknak a megírására késztetett. Aki olvassa ezeket a sorokat, fogadjon el annyit tőlem, hogy emberi kötelességemnek tartottam ezeknek a soroknak a megírását. Azt hiszem, ez-

Pálffy György kulturtanácsnok nyilatkozata

Tonelli Sándor nagy figyelmet keltő és érdemlő fejtegetései ügyében a Délmagyarország munkatársa kérdést intézett

dr. Pálffy György kulturtanácsnokhoz

aki nyilatkozatában a következőket mondotta: — Szórolj-szóra igaza van Tonelli Sándornak, cikkében fogallakat magamévá teszem. Ismerem azt az akciót, amely a magyar művészek megsegélyezésére a Műcsarnokban rendezett, sajnos azonban a vidéki művészek ennek az akciónak keretében nem igen tudták érvényesülni. Ha valaki, akkor elsősorban és vagyok az, már csak hivatali állásomból folyóan is, aki tisztán látom a magyar művészek és főleg a vidéki művészek egyre súlyosbodó, szinte katasztrófálisnak mondható helyzetét. Le kell azonban szögeznem azt, amit Tonelli Sándor is hangsúlyozott, hogy akciók és tárlatok

zel eléget is mondtam, aki akarja, érthet belőle. Azok számára, akik megértene, csak még egyet. A művészet ennek a mai szomorú életnek a nagy enyhítő körülménye. Önünknek egy kicsiny, de mindenesetre jobbik részével egyik vagy másik formájában valamennyien adósai vagyunk a művészetnek. Életünk nagy főkönyvében mindnyájunk neve mellett a mi terhünkre és a művészet javára fel van jegyezve egy óra, félóra, negyedóra, vagy talán csak egy perc is, amely kiszakított bennünket a robot, törtetés és acsarkodás világából. Ezekért az órákért vagy percekért kell néha valamit törlesztenünk.

rendezése a Képzőművészeti Társaság feladata. Hogy ez miért nem történt meg, annak okát nem tudom. Mindenesetre a magam részéről a rendelkezésre álló kereteken belül addig is igyekeztem a szegedi művészek segítségére lenni és mindazoknak a művészeknek, akik hozzám fordultak, kiállítás céljaira az Oroszlán-utcai városi bérházban lévő Árverési Csarnokot díjtalanul rendelkezésére bocsájtottam. Készséggel megengedem ezúttal, hogy a csarnokban kizárólag szegedi festők és szobrászok műveiből egy kisebb, teljesen az eladás és értékesítés céljára szolgáló kiállítás rendeztesék és szívesen garantálom, hogy a kiállításon mindegyik szegedi művész részére egyformán és igazságosan helyet biztosítok. Eppen ezért ezúton is felkértem az érdekelt művészeket, hogy lehetőleg együttesen keressenek fel a kiállítás részleteinek megbeszélésére végett.

Felmentették a barátja meggyilkolásával vádolt vasuti altisztet

(A Délmagyarország munkatársától) A szegedi törvényszék Ungváry-tanácsa előtt hétfőn felmentéssel végződött az a gyilkossági ügy, amelynek vádlottja Csamangó Imre 32 éves állásától felmentett vasuti altiszt volt. Csamangó az ellene emelt vád szerint az elmúlt év február 28-án megtámadta barátját, Sári Ferenc 45 éves vasutast és biéskájával többször megszurta. Sári sérüléseivel a kórházba szállították, ahol három nap múlva hashártyagyulladás következtében meghalt.

A vádlott a tárgyaláson tagadta bűnösségét, jogos védelemre hivatkozott. Február 28-án több barátjával együtt az alsóvárosi Farkasféle vendéglőben borozgatott. Este 10 óra körül asztalukhoz ment Sári Ferenc, aki öt kártyánai hívta. A játék borhá ment s az ötödik játszma után Sári már 5 liter bort vészett, mire dühében felugrott és szidalmazni kezdte Csamangót. Sári csak nagynehezen tudták társai lefékezni, amikor azonban elhagyta a vendéglőt, lelövélssel fenyegette meg kártyapartnerét, majd mielőtt a vendéglő ajtaján kilépett volna, a következőket kiáltotta oda Csamangónak: — Vigyázz! . . . Az esküvődön én is ott leszek . . .

Csamangó ezután megrendelte a megnyert öt liter bort s az öt ért sérelem fölötti bánatában inni kezdett. Félóra alatt mind az öt liter bort elfogyasztotta és eltávozott a vendéglőből. Alig haladt a sötét után néhány lépést, amikor az egyik kapualj alól kinyitott Sári és két hátéimas pofont adott neki. Csamangó a támadás után futni kezdett, közben azonban megbodlott és elesett. Ellenfele ekkor utóérte, Csamangó erre ellenfelét lerántotta a földre, elővette biéskáját és többször egymásután Sári Ferenc hátába szúrta.

A vádlottnak jogos védelemre való hivatkozását az ügyben kihallgatott tanúk alátámasztották amiért a törvényszék a vád és védelem képviselőjének a felszólalása után büngselek-

mány hiányában Csamangót felmentette az ellene emelt vád alól.

A felmentő ítélet ellen az ügyész fellebbezést jelentett be a táblához.

Eladta menyasszonya kelengyéjét a házasságszedelgő cipészsegéd

Szökése pillanatában a detektívek letartóztatták

(A Délmagyarország munkatársától) Beszámolt a Délmagyarország arról, hogy az elmúlt napokban a szegedi rendőrség bravuros nyomozás után veszedelmes szélhámost tett ártalmatlanná Oláh György többszörösen büntetett előéletű cipészsegéd személyében. Az elfogott szélhámós bűnlajstromát most állította össze a rendőrség.

Megállapították, hogy a cipészsegéd, aki decemberben került a szegedi Csillagbörtönből feltételes szabadságra, lopásokat és házasságszedelgéseket követett el. Amikor már a detektívek nyomában voltak, Szegedről Budapestre tette át a székhelyét. Itt a bizalmába férközött Miskolci Ilona eselédieánynak, akinek rövid ismeretség után házasságot ígért. A hiszekeny leánytól 150 pengő készpénzt esalt ki. Hasonlóképpen esalt ki pénzt és ruhaneműket Tari Sándorné budapesti lakostól is. Ezután Oláh Kiskunfélegyházára utazott, ahol a pályaudvaron egy Becse Lajos nevű szakaszvezető nevére kiállított szabadságlevelet talált. A szabadságlevelet ezután megtartotta magának és különböző manipulációkat követett el Becse nevében. Innen Kükébházára ment a szélhámós, itt megismerkedett Ocskó Júlia jómódú leánnyal. A szélhámós Ocskó Juliának is házasságot ígért s az esküvő napját az elmúlt hét keddjére tűzte ki. A leánytól aztán több értéktárgyat esalt ki, a holmikát kocsiára tette és Szegedre hajtatott, majd az esküvőnapon eladta menyasszonya kelengyéjét 170 pengőért. Amikor vonatra akart ülni, hogy elhagyja a várost, a detektívek az ellene érkezett feljelentések alapján elfogták és letartóztatták. Oláh ma kísérik át ügyészség fogházába.